

Б. І. Антонич.

Заповіт Листопаду.

Не закопати до могила
цього, що творче та живе,
ні Чорний Янгол — лопотом зловісних крил
струни душі не перере.

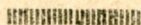
Вже сльози й арфи непотрбні
ні плач за днями, що розбилися об скеля.
Не вішайте на стелю
прикрас жалоби чорносірбних.

Вже не придавить камінь часу
стихійних мрій, що вирости з землі,
хоча б гірку отрути чашу
подали руки злі.

Ще зацвітуть лани просторії,
забудемо, що пережили.
Ще вирівняє Бог могили
колесами історії.

Не загнудати вже живла,
не вижере пісок очей,
бо є найвища Влада Влад,
що присуд ізрече.

Не викалить серцець посуха
та не запаморочить сном юрби.
Не закопати у гроби
живого духа.

Б. І. Антонич.

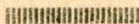
Magnificat.

Співай душе моя похвальну ісальму Богу,
словами — зорями, словами — перлами, лунай і мерехти,
співай душе ясного сонця перемогу,
словами — рожами, словами — іскрами горить вогонь святий.

*Співай душе моя могутню пісню Богу,
злети на мене Голуб-Дух і крилами закрий
надхненний зміст налий у мене в форму вбогу,
нехай горить в очах захоплення вогонь святий.*

*Співай душе моя пречисту пісню Богу.
О, радуйся, о веселися вся!
Вкажи захопленим очам Твою дорогу,
хай арфою Твоею стану я.*

*О, серце заспівай Йому похвальну псалму.
Він єдиний Бог Величний.
Надхнення вітер гне душі моєї палму.
Він в усім акорд музичний.*

Наталя Королева.

Сторінка з книги.*)

Сталось це давно... й недавно. Або — сказати певніше — ще не сталось, лише почалось давно й продовжується до днесь. Немов якісь окремі розділи з довшого оповідання, чи образки з розріжнених чисел журналу, що ілюструють різні шматочки однієї й тієї ж повісті. Важко по них розповісти всю повість. А ще тяжче, що нема в ній початку.

То ж, шукаючи того початку, мушу кілька разів повертати далеко назад.

* * *

Зазнавши всіляких пригод революції, діставши нову рану й контузію в громадській вже війні, я з невилікуваним запаленням легенів у нетоплених вагонах знову добилася до Середньої Європи. Побувала в добре знаних мені раніш місцевостях, але ж тепер побачила їх цілком іншими. Не так — може — змінила їх військова руїна та загальний занепад, як змінився на них мій власний погляд, бо моє особисте життя пішло тепер новим шляхом: нині не була вже я змученою глоб-тротеркою для європейських реставраторів та готелієрів; тепер я була емігранткою, тобто людиною, що мусить виробити собі існування в конкуренції з тубільським населенням. Треба розповідати, що це не було легко?...

В другому році перебування на чужині мій чоловік почав довго прощатися в передпокою з лікарями, котрі мене оглянули

*) Фрагмент з більшої повісті „Золоте Серце“, з якої деякі інші частини були друквані в „Ж. Д.“ і „Л. Н. В.“ та яку перекладається тепер на чеську мову.